

antifa_i@yahoo.com

antifa [i]

έντυπο δρόμου, #08, μάης '10

αυστηρά αντιμιλιταριστικό

Απόσπασμα από το «Γερμανικό εγχειρίδιο πολέμου» του Μπέρτολτ Μπρέχτ

Στρατηγέ, το ταγκ σου είναι δυνατό μηχανήμα
Θερίζει δάση ολόκληρα, κι εκατοντάδες άντρες αφανίζει.
Μόνο που έχει ένα ελάττωμα:

Χρειάζεται οδηγό.

Στρατηγέ, το βομβαρδιστικό σου είναι πολυδύναμο.
Πετάει πιο γρήγορα απ' τον άνεμο, κι απ' τον ελέφαντα
σηκώνει βάρος πιο πολύ.
Μόνο που έχει ένα ελάττωμα:

Χρειάζεται πιλότο.

Στρατηγέ, ο άνθρωπος είναι χρήσιμος πολύ.
Ξέρει να πετάει, ξέρει και να σιοτώνει.
Μόνο που έχει ένα ελάττωμα:

Ξέρει να σιέφτεται.

Απόσπασμα από το «Γερμανικό εγχειρίδιο πολέμου» του Μπέρτολτ Μπρέχτ

Κάθε εξουσία που σέβεται τον εαυτό της επιδιώκει να εξασφαλίσει τη λειτουργία της στην επικράτεια που διαφεντεύει, αλλά και να την επεκτείνει. Από το βασίλειο του ηγεμόνα, ως τις αυτοκρατορίες των δυναστειών και τα σύγχρονα εθνικά κράτη των αστικών τάξεων η ιστορία επαναλαμβάνεται με κοινά χαρακτηριστικά: αυτοί που έχουν καταφέρει να εξουσιάζουν τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας, να απομυζούν τις δημιουργικές κοινωνικές τους σχέσεις και να ζούνε από την εκμετάλλευσή τους, έχουν κάθε συμφέρον να συντηρούν και να διασφαλίζουν το σύστημα το οποίο έχουνε δομήσει.

πιέσεις, αρνήσεις ακόμα και προσπάθειες ανατροπής. Αυτή η κυριαρχία δομήθηκε και επιβλήθηκε πάνω στη βία, στη δύναμη των όπλων και στην προπαγάνδα, αποσπώντας την κοινωνική συναίνεση-υποταγή, στοιχείο απαραίτητο για την μακρομέρευση της. Κάπως έτσι γεννιούνται οι στρατοί.

Η απενοχοποιημένη αποδοχή του στρατού στις μέρες μας έχει βασιστεί σε μια προσπάθεια εναγκαλισμού της κοινωνίας με το μιλιταρισμό. Τα όρια αυτών των 2 ήρθαν πολύ κοντά ή/και διαλύθηκαν με διάφορους τρόπους. Οι πλέον χαρακτηριστικοί από τους οποίους, είναι:

εργαστήρια να έχουν συνδεθεί de facto με τον στρατό.

- Η προοπτική της επαγγελματικής αποκατάστασης και μόνιμης δουλειάς από την μια και τα 36 χρόνια «δημοκρατικής ομαλότητας» απ' την άλλη, αποφόρτισαν το στρατιωτικό επάγγελμα από όλα τα αρνητικά στοιχεία που έφερε και τα αντικατέστησε με ένα ευρέως αποδεκτό κοινωνικό κύρος.

- Η υποχρεωτική θητεία, μιας και περιλαμβάνει σχεδόν το ήμισυ του πληθυσμού, «φροντίζει» ώστε κάθε οικογένεια να έρχεται αναγκαστικά σε επαφή και να αποδέχεται εκ των πραγμάτων το στρατοκρατικό πνεύμα. Είναι μάλλον σε όλους γνωστές οι φωτογραφίες οικογενειακών και φιλικών μας προσώπων στα χακί, που κοσμούν τα ράφια των σπιτιών. Όπως γνωστές είναι και οι αμέτρητες ιστορίες των πρώην φαντάρων που ξετυλιγονται συχνά-πυκνά στις συζητήσεις.

αρνήσου τον στρατό

Χωρίς να μας ενδιαφέρει η ακριβής ημερομηνία δημιουργίας του 1ου στρατιωτικού σώματος, αναγνωρίζουμε ότι ο στρατός οργανώθηκε ως ένα βίαιο, καταστροφικό και ένοπλο σύνολο ανθρώπων που μέσα από την εκτέλεση καθηκόντων και αποστολών εξυπηρετεί, διασφαλίζει και επιβάλλει τα ιδιαίτερα συμφέροντα αυτών που τον δημιούργησαν. Ένας μηχανισμός επιβολής των συμφερόντων και της δύναμης κάθε εξουσίας τόσο σε εξωτερικό (π.χ. με την μορφή επεκτατικών πολέμων), όσο και σε εσωτερικό επίπεδο (π.χ. κατάπιψη κοινωνικών εξεγέρσεων).

Προφανώς αυτή η κυριαρχία αντιμετωπίζει τον ορατό κίνδυνο να δεχτεί αντιστάσεις,

- Αρκετές θέσεις εργασίας αρθρώνονται μέσα και γύρω από τον στρατό: από τους μόνιμους караβανάδες και το πολιτικό προσωπικό (π.χ. μηχανικοί, γραφιάδες) μέχρι τις εταιρίες παροχής υπηρεσιών στα στρατόπεδα (π.χ. προμήθειες τροφίμων ή ρουχισμού) και τη στρατιωτική βιομηχανία, ένα σεβαστό ποσοστό του πληθυσμού έχει εργοδότη τον στρατό, με αποτέλεσμα να ταυτίζει τα συμφέροντα του με αυτόν. Στον στρατιωτικό τομέα απασχολείται το 2.9% του πληθυσμού, ενώ στις υπόλοιπες χώρες μέλη του NATO το νούμερο αυτό είναι κατά μέσο όρο στο 1.1%. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε πως ο στρατός αποτελεί εντολέα-χρηματοδότη για πάμπολλα ερευνητικά προγράμματα, με αποτέλεσμα δεκάδες πανεπιστημιακά

- Οι μαθητικές παρελάσεις –με τον άρρητο υποχρεωτικό τους χαρακτήρα– προετοιμάζουν τα μυαλά και τις συνειδήσεις των μαθητών να δεχτούν τον στρατό ως έμφυτο θεσμό στην κοινωνική ζωή και στις μαζικές της εκδηλώσεις, ενώ ταυτόχρονα την πειθαρχία ως πυλώνα της ζωής. Στον ίδιο βαθμό η διδασκαλία της ιστορίας σαν χρονικό πολεμικών συρράξεων εμπεδώνει την αναγκαιότητα ύπαρξης του στρατού.

- Οι στρατιωτικές παρελάσεις ή οι θεσμοθετημένες ημέρες επίσκεψης του κοινού στα ανοιχτά στρατόπεδα αναπτύσσουν το πατριωτικό-εθνικιστικό αίσθημα.

- Η ανοιχτή προπαγάνδα από τους επίσημους θεσμούς και τα

μμε σχετικά με τις υποτιθέμενες¹ απειλές που δέχεται η χώρα (τσουβαλιάζοντας μας όλους κάτω από την έννοια του έθνους, παρακάμπτοντας τα υπαρκτά αντιτιθέμενα συμφέροντα μας) προσβλέπουν στη δημιουργία ενός αισθήματος όπου «ο στρατός αποτελεί τον φρουρό και προστάτη μας».

Με αυτήν την πολυεπίπεδη στρατηγική η πολιτική, οικονομική και στρατιωτική ηγεσία έχει καταφέρει να λειάνει το κοινωνικό έδαφος για να μπορεί ο στρατός να επιτελέσει τον πραγματικό του ρόλο: τη βίαιη και δολοφονική επιβολή των συμφερόντων τους.

Ο στρατός έχει λειτουργήσει ως τελευταία γραμμή άμυνας για τους «από πάνω» καθ' όποτε οι δυνάμεις της αστυνομίας δεν μπόρεσαν να καταστείλουν τους «από κάτω». Η σφαγή των κολλίγων στο Κιελιέρ το 1910 για χάρη των τσιφλικιάδων, η σφαγή των εργατών την 1η Μάη 1936 στη Θεσσαλονίκη για λογαριασμό των αφεντικών, η κατάπιψη της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 1973 ή ακόμα η εντολή που δόθηκε σε στρατιωτικές μονάδες περί

των Αθηνών για ενδεχόμενη ανάληψη δράσης την 2η μέρα της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 αποτελούν σημαντικά παραδείγματα.

Αρκετές φορές, στον προηγούμενο αιώνα, ο στρατός απετέλεσε την εναλλακτική λύση για την πολιτειακή έκφραση των κυρίαρχων τάξεων σε ετούτη τη χώρα, με παραδείγματα όπως η επιβολή των δικτατοριών Πάγκαλου, Μεταξά, Παπαδόπουλου-Ιωαννίδη.

Ο ελληνικός στρατός υπήρξε ποηλάκις το κύριο «διαπραγματευτικό μέσο» της εξωτερικής πολιτικής συμμετέχοντας σε πολέμους και εκστρατείες για τον καθορισμό των ζωνών επιρροής στα πλαίσια του διακρατικού και οικονομικού παγκόσμιου ανταγωνισμού. Είτε αυτές οι εκστρατείες έγιναν ή γίνονται στο όνομα του «παρεμβατισμού», του «εκδημοκρατισμού», του «φιλειρηνισμού» ή της «αντιτρομοκρατίας», η ελληνική πολεμική μηχανή εξάσκησε τη φονικότητά της στην Ουκρανία (1919), στην Κορέα (1950), στη Σομαλία (1996), στην Αλβανία (1997), στο Ιράκ (1991 και 2003), στο Κόσοβο (1999) και στο Αφγανιστάν (2001). Επίσης δε θα πρέπει να ξεχνάμε τις αμέτρητες δολοφονίες και καταστροφές που ενέγραψε στο ενεργητικό της κατά την εθνικιστική επεκτατική έξαρση των Βαλκανικών Πολέμων και της Μικρασιατικής Εκστρατείας.

Τέλος πρέπει να σημειώσουμε ότι μέσω του στρατού και για τη διατήρηση αυτού, ανυπολόγιστες δημιουργικές κοινωνικές δυνάμεις και ο πλούτος που αυτές παράγουν, σπαταλούνται με τη μορφή εξοπλιστικών-στρατιωτικών δαπανών, με την Ελλάδα των 10

εκατομμυρίων να καταλαμβάνει την 1η θέση ανάμεσα στις χώρες της Ε.Ε.².

Απέναντι σε όλο αυτό το μιλιταριστικό πλέγμα που έχει αγκαλιάσει την κοινωνία, η συνειδητή πολιτική εναντίωση και δράση καθίστανται απαραίτητες για να μπει επιτέλους αυτός ο δολοφονικός μηχανισμός και οι δημιουργοί του στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Ας μην λησμονούμε άλλωστε τα σφαγεία του Α' και Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η ευθύνη για την διάλυση αυτού του βάρβαρου και αιμοσταγούς θεσμού βαραίνει όλους και όλες μας.

Η μη δήλωση στρατιωτικών σχολίων στα μηχανογραφικά μας, η κοπάνα από τις παρελάσεις, η περιφρόνηση και οχλευασμός των караβανάδων, η ανοιχτή προπαγάνδισή των αντιπολεμικών μας θέσεων, η άρνηση της κατάταξης, η απαίτηση της μείωσης ή και εξάλειψης των στρατιωτικών δαπανών σπάει τη συναίνεση στον πιο φονικό θεσμό που έχει δημιουργήσει η παγκόσμια ιστορία.

Σημειώσεις:

1. Μιλάμε ωμά για υποτιθέμενες απειλές επειδή: ο στρατός της Αλβανίας και της Μακεδονίας είναι τραγικά μικρότερος και άθλια εξοπλισμένος, η Βουλγαρία αποτελεί εταίρο της Ελλάδας στην Ε.Ε. και η Τουρκία σύμμαχο στο ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα η Ελλάδα αποτελεί την ηγέτιδα δύναμη στη βαλκανική, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

2. Εγγραφόμενες στο ΑΕΠ, οι στρατιωτικές δαπάνες της Ελλάδας είναι οι υψηλότερες της Ε.Ε. και βρίσκονται στη δεύτερη θέση στο ΝΑΤΟ μετά τις ΗΠΑ: πρόκειται για το 5% του ΑΕΠ της στα τέλη της δεκαετίας του 1980, ποσοστό που βρίσκεται σήμερα στο 2,8% , έναντι 1,7% κατά μέσον όρο στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες του ΝΑΤΟ.

Το I5 αποτελεί μία νομικά κατοχυρωμένη απαλλαγή από την στράτευση. Δηλώνει νομικά την αδυναμία εκπλήρωσης των στρατιωτικών υποχρεώσεων λόγω κάποιας παθολογικής ή και ψυχολογικής αδυναμίας του εκάστοτε στρατεύσιμου. Σχετικά με το παθολογικό I5 θα πρέπει να μπορεί να πιστοποιηθεί από τους στρατιωτικούς γιατρούς κάποια σωματική πάθηση που καθίστα τον στρατεύσιμο αδύναμο να ανταπεξέλθει στις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Όσον αφορά στο ψυχολογικό I5 η φύση της ψυχιατρικής είναι τέτοια που επιτρέπει στον οποιονδήποτε να υποδυθεί κάποιο ψυχιατρικό νόσημα οπότε και να εξαπατήσει την επιτροπή εξέτασης των στρατιωτικών γιατρών. Σύμφωνα μάλιστα με απόφαση της αρχής προστασίας προσωπικών δεδομένων (29-11-2000) τα πιστοποιητικά της στρατολογίας δεν αναφέρουν τους λόγους για τους οποίους εξαιρέθηκε κάποιος από την στράτευση. Δεν προκύπτει λοιπόν κανένα πρόβλημα στην ανεύρεση δουλειάς στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα από νομικής άποψης. Επιπλέον κανένα πρόβλημα δεν προκύπτει στην απόκτηση διπλώματος οδήγησης ή διαβατηρίου.

Πριν από μερικά χρόνια το απολυτήριο του στρατού αποτελούσε, θα λέγαμε, ένα πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων αλλά και απαραίτητο εφόδιο για την ανεύρεση εργασίας. Σήμερα αυτό έχει αλλάξει και όλο και αυξάνεται το ποσοστό εκείνων που επιλέγουν να αποφύγουν την στράτευση με αυτό το μέσο. Με μία πιο κριτική ματιά βέβαια η απόκτηση I5, ενώ αποτελεί από πολλούς μια συνειδητή πράξη αποφυγής της θητείας, περιορίζεται ξεικάθαρα σε ατομικά πλαίσια και δεν μπορεί να αποτελέσει κομμάτι ενός κινήματος που έρχεται να αντιπαρατεθεί συνολικά στο στρατιωτικό θεσμό. Παράλληλα –αν κάποιος μείνει μόνο σε αυτό- δεν δίνεται δυνατότητα δημόσιας και ανοικτής πολιτικής αντιπαράθεσης που θα έρθει σε συνολική ρήξη με τον στρατιωτικό μηχανισμό.

Φαίνεται πως από την μεριά του κράτους το I5 μπορεί να λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης ώστε να μην οξύνονται και ριζοσπαστικοποιούνται τα πεδία πολιτικής αντιπαράθεσης, αλλά από την άλλη σε πολύ κόσμο επιτρέπει να συνεχίσει τον πολιτικό του αγώνα χωρίς ενοχλήσεις.

εναλλακτική κοινωνική υπηρεσία

Από το 1988 θεσπίστηκε νόμιμα εναλλακτική υπηρεσία εκτός στρατού για όσους αρνούνται να στρατευθούν βάσει ιδεολογικών και θρησκευτικών φρονημάτων, οπότε και αναγνωρίζονται ως αντιρρησίες συνείδησης. Η διάρκεια της υπηρεσίας αυτής μπορεί να είναι ως και διπλάσια της στρατιωτικής θητείας μείων ένα μήνα. Μέχρι σήμερα λοιπόν, η διάρκεια μπορεί να φτάνει τους 15 μήνες. Να σημειωθεί ότι η κοινωνική υπηρεσία εκπληρώνεται σε υπηρεσίες φορέων του δημοσίου τομέα και συνίσταται στην παροχή υπηρεσιών κοινής ωφέλειας (με ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα και μηδαμινές απολαβές), σε περιοχές εκτός νομών Αττικής, Θεσσαλονίκης, γέννησης, καταγωγής ή διαμονής των ενδιαφερομένων, καθώς και εκτός των μεγάλης πληθυσμιακής πυκνότητας αστικών κέντρων. Για να αναγνωρισθεί σε κάποιον το δικαίωμα να κάνει εναλλακτική υπηρεσία απαιτείται από ειδική επιτροπή να κρίνει και να πιστοποιήσει ότι υπάρχουν οι προϋποθέσεις ώστε ο ενδιαφερόμενος να αναγνωρισθεί ως αντιρρησίας συνείδησης. Μιλάμε λοιπόν για μια ομάδα «ειδικών» που καλείται να αξιολογεί και να εξετάζει συνειδήσεις και πολιτικά φρονήματα. Τέλος να αναφερθεί ότι ο αντιρρησίας που ολοκλήρωσε την κοινωνική υπηρεσία δεν έχει καμία υποχρέωση απέναντι στο κράτος και το στρατό.

Η εναλλακτική αυτή υπηρεσία έχει ξεικάθαρα –όπως φαίνεται- τιμωρητικό αλλά και εκδικητικό χαρακτήρα. Όσοι αντιπαρατίθενται στην στρατιωτική θητεία θα πρέπει λοιπόν να υπακούσουν και να πειθαρχήσουν απέναντι στο κράτος καταβάλλοντας της υπηρεσίες τους σε κάποιον άλλο θεσμό. Δεν επιτυγχάνεται λοιπόν μια ουσιαστική αντιπαράθεση, που στόχο της θα είχε την απόρριψη κάθε επιβαλλόμενης από το κράτος υπηρεσίας.

ολική άρνηση στράτευσης

Ως ολικός αρνητής στράτευσης θεωρείται εκείνος που για πολιτικούς και ιδεολογικούς λόγους αρνείται συνολικά την στρατιωτική θητεία αλλά και κάθε άλλη υπηρεσία σε κρατικό θεσμό.

Οι κυρώσεις που ισχύουν για τους ολικούς αρνητές θεσπίζονται από τον στρατιωτικό ποινικό κώδικα. Συμφωνά με τον κώδικα η ανυποταξία δεν θεωρείται πλέον κακούργημα αλλά πλημμέλημα και δεν υπάρχει κίνδυνος έκδοσης εντάλματος σύλληψης και φυλάκισης. Θεωρητικά σε κάθε κλάση μπορούν να σε καλούν και εσύ να αρνηθείς να υπηρετήσεις. Από την διαδικασία αυτή προκύπτει αντίστοιχο στρατοδικείο σε περίπτωση που σε αναζητήσουν και σε εντοπίσουν. Αυτή η διαδικασία μπορεί να συνεχίζεται μέχρι το 45ο έτος, οπότε και απαλλάσσεται από κάθε στρατιωτική υποχρέωση. Στην πραγματικότητα βέβαια λίγες τέτοιες περιπτώσεις φτάνουν στο στρατοδικείο λόγω γραφειοκρατίας. Άσχετα με την απόφαση του στρατοδικείου (η οποία μπορεί να έχει είτε ανασταλτικό, είτε εξαγοράσιμο χαρακτήρα μιας και αναφερόμαστε σε πλημμέλημα) ο ολικός αρνητής στερείται πιστοποιητικό εκπλήρωσης στρατιωτικών υποχρεώσεων, άρα δεν μπορεί να διοριστεί στο δημόσιο και η απόκτηση άδειας άσκησης επαγγέλματος εξαρτάται από την εκάστοτε διοικητική αρχή, κυρώσεις που επίσης ισχύουν μέχρι το 45ο έτος. Τέλος δεν είναι δυνατή η έκδοση και θεώρηση διαβατηρίου, που απαιτείται βέβαια μόνο για τις χώρες εκτός σενγκεν. Υπάρχουν όμως νομικά παραθυράκια (π.χ έκδοση μέσω προξενικής αρχής του εξωτερικού) που επιτρέπουν την έκδοση διαβατηρίου. Η αλλαγή κατοικίας δυσκολεύει αφάνταστα την διεκπεραίωση της διαδικασίας από πλευράς στρατονομίας και αστυνομίας.

Ο ολικός αρνητής εκφράζει ξεκάθαρα την πολιτική του εναντίωση απέναντι στο θεσμό του στρατού και έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με την κρατική εξουσία. Παράλληλα, με τη δημόσια δήλωση άρνησης στράτευσης του, ανάγει την προσωπική του πράξη σε πολιτικό αγώνα καλώντας το σύνολο της κοινωνίας να πάρει θέση. Σε περίπτωση μάλιστα που αυτό γίνεται συλλογικά και αυτός ο αγώνας πάρει διαστάσεις κινήματος, είναι σε θέση να εμπλέξει πολιτικά και να ριζοσπαστικοποιήσει όλο και περισσότερα κομμάτια της κοινωνίας.

ανυποταξία

Η ανυποταξία διαχωρίζεται σε ανυποταξία εσωτερικού και εξωτερικού, ανάλογα με το που βρίσκεται ο ανυπότακτος την στιγμή της μη παρουσίας του. Επιπλέον στους ανυπότακτους εξωτερικού υπάγονται και όσοι αναχώρησαν για το εξωτερικό μετά την κήρυξη τους. Να σημειωθεί ότι για τους ανυπότακτους εξωτερικού εκδίδεται και θεωρείται διαβατήριο. Οι συνέπειες είναι οι ίδιες περίπου με τους ανυπότακτους εσωτερικού αν και η αναζήτηση του ατόμου από τις αρχές είναι σαφώς δυσκολότερη. Το στοιχείο βέβαια της δημόσιας και ολικής αντιπαράθεσης απουσιάζει πλήρως.

ούτε μια ώρα στο
στρατό

ο στρατός θα χάσει και εμάς!

Ας το πούμε απλά. Δε γουστάρουμε να πάμε φαντάροι. Δε θέλουμε το στρατό ούτε για εμάς, ούτε για κανέναν. Μας απωθεί ένας μηχανισμός εξουσίας, ιεραρχίας, απόλυτης πειθαρχίας, παραλογισμού, ισοπέδωσης της προσωπικότητας, της διαφορετικότητας, της ιδιαιτερότητας. Ένας μηχανισμός που υπάρχει για να σκείβει προς τρίτους, αλλά και στους ίδιους τους “μετέχοντες” σε αυτόν.

Γνωρίζουμε τι ρόλο έχουν παίξει οι στρατοί ως σφαγείς της ιστορίας, κατακτητές, δυνάμεις κατοχής ή εσχάτως “ειρηνευτικές δυνάμεις” και “ανθρωπιστικές αποστολές”. Ξέρουμε και τα παράσημα του “δικού μας” εθνικού στρατού. Το ρόλο του στις δικτατορίες τόσο τις προπολεμικές όσο και κυρίως της επταετίας. Τις διεθνείς του αποστολές στην Ουκρανία, στην Κορέα, στη Βοσνία, το Κόσοβο, το Αφγανιστάν.

Αν υπάρχει κάποιο νόημα στη λέξη πατρίδα σίγουρα για εμάς δεν είναι το μίσος για το γείτονα Τούρκο, Μακεδόνισσα, Αλβανό κτλ. εργαζόμενο, μαθητή, φοιτητή που αναγκάζεται να καταπίνει τις αντίστοιχες ανδιές περί εθνικού συμφέροντος που μας τάζει και η εγχώρα άρχουσα τάξη και η στρατοκρατική κάστα (ευτυχώς αδύναμη και σε απαξίωση όσο ποτέ σε αυτή τη χώρα). Μας είναι ξεκάθαρο πως το μέτωπο σύγκρουσης που διαλέγουμε είναι ενάντια στο αφεντικό μας, στο λαμόγιο πολιτικό που μας κυβερνά, τους κεφαλαιοκράτες του τύπου που μας κοροϊδεύουν στα μούτρα, έναντια στον κάθε τύπου φασίστα της διπλανής πόρτας και όχι εναντίον των απέναντι (που η αμαρτία τους είναι απλά ότι γεννήθηκαν απέναντι).

Μας εξοργίζουν οι στρατιωτικές δαπάνες. Έχουμε δέκα χρόνια που τελειώσαμε το σχολείο, πολύ λίγα που βγάλαμε την όποια κάποια σχολή μας, μόλις (άλλα ήδη) 2-3 τουλάχιστον που μπήκαμε στην εργασία. Δεν προλάβαμε να ξεχάσουμε τις ελλείψεις στα προηγούμενα χρόνια σε δασκάλους, σε υποδομή, σε βιβλία και γενικά σε δυνατότητες. Κι έχουμε ήδη νιώσει στο πετσί μας την τρομοκρατία του βασικού μισθού, την αγωνία αν θα μας κολλήσουν ένσημα ή όχι, αφού (λέμε τώρα) μετά από πολύ κόπο γλιτώσαμε από την αγωνία αν θα έχουμε δουλειά.

Την ίδια στιγμή τα αεροπλάνα του στρατού ψηλότερα και περισσότερο πετούν, οι φρεγάτες μακρύτερα πλέουν. Κανένας μπαμπούλιας για εχθρούς του έθνους δεν μας πείθει για την ανάγκη αυτών των εξοπλισμών, και σίγουρα το δόγμα “για να έχεις ειρήνη, ετοιμάσου για πόλεμο” είναι από τα πιο άρρωστα που σκέφτηκε ποτέ ανθρώπου νους.

Μας κάθεται στο σβέρκο κι ο κοινωνικός ρόλος του στρατού. Ένα ακόμα κεφάλαιο στη γραμμικότητα της ζωής μας. Ένας χρόνος έξω από τον κόσμο, μακριά από όσα αγαπούμε, από όσα κάνουμε, από τους αγώνες μας. Κι αυτό γιατί «οι εμπειρίες από το στρατό είναι αξεπέραστες», «το κλίμα φανταστικό» (σχεδόν θλίψη προκαλούν αυτές οι ατάκες) και κυρίως γιατί θα γίνουμε (επιτέλους) άντρες. Ε, όχι, αν η αντροσύνη είναι αυτό που είστε, κρατήστε την για τον εαυτό σας, ως παραμεινουμε παιδιά, ως μπορούμε να αγγίξουμε και τη θηλυκή (ή όποια άλλη) πλευρά μας.

Τι νόημα έχει αν δε βγεις να το φωνάξεις;

Αισθανόμαστε αλληλέγγυοι με καθέναν που αρνείται την ένταξη στο στρατιωτικό μηχανισμό, που αμφισβητεί δια της απουσίας του ή της πάσης φύσεως διαφορετικής – εναλλακτικής στάσης του την υποχρεωτική στράτευση. Με αυτούς που βγάζουν τη γλώσσα και πηδούν από τη βάρκα ή διαλέγουν άλλο καράβι. Απλά δεν είναι αυτό που μας ταιριάζει, αυτό που (μετά από πολλή σκέψη και κουβέντα) διαλέγουμε. Θαρρούμε πως είναι πια ώριμος ο καιρός να βγούμε και να αρνηθούμε τη στράτευση πολιτικά, δημόσια και ωραία. Πως χρειάζεται να σπάσει η σιωπή γύρω από το θέμα, να δημιουργηθεί ένα ρήγμα στο πλέγμα της βεβαιότητας πως “έτσι έχουν τα πράγματα” και της αφωνίας των σκέψεων ότι δεν είναι μόνο έτσι. Να μιλήσουμε ξεκάθαρα για κατάργηση της υποχρεωτικής στράτευσης (σκεπτόμενοι διαρκώς την κατάργηση του στρατού ως τέτοιου), αρνούμενοι μαζί με αυτήν κάθε δικαίωμα του στρατού και του κράτους να μας την επιβάλλουν. Να κάνουμε σαφές και αδιαπραγμάτευστο το δικαίωμά μας στην συνειδητή και “στρατευμένη” προσφορά του χρόνου, της διάθεσης, της γνώσης και της κάθε ικανότητάς μας στις κοινωνικές δράσεις και τα κοινωνικά πεδία που ιεραρχούμε υψηλότερα και στα οποίες γνωρίζουμε καλύτερα από κάθε υδροκέφαλο μηχανισμό πως μπορούμε να προσφέρουμε περισσότερο.

Χαιρόμαστε και γεμίζουμε δύναμη από τη συνάντησή μας και την αβίαστη απόφαση της συμπόρευσής μας. Βρεθήκαμε και ενώνουμε διαθέσεις και δυνάμεις για να κινηθούμε όχι, όπως θα μας προτιμούσαν, κατά μονάδες χαμένες στην επικαιρότητα και το χάος των γεγονότων, αλλά ως συλλογικότητες, μικρές ή μεγαλύτερες με αλληλεγγύη και αμοιβαία εμπιστοσύνη με λόγο επιθετικό και ξεκάθαρο.

Στις σειρές του Μαΐου και του Αυγούστου του 2010, κάποιιο ούτε θα παρουσιαστούμε, ούτε θα κρυφτούμε. Θα φορέσουμε καλοκαιρινά κι όχι παραλληλάγγη, θα κάνουμε κάμπινγκ κι όχι στρατόπεδο. Γνωρίζοντας τις ενδεχόμενες συνέπειες και αναλαμβάνοντας πλήρως τις ευθύνες της επιλογής μας, θα αρνηθούμε το στρατιωτικό μας πεπρωμένο, διατηρώντας ακέραιη την πολιτική και κοινωνική μας υπόσταση.

Μάιος 2010

Αθήνα-Θεσσαλονίκη-Γιάννενα-Κόρινθος

Παναγιώτης Σιαβελής, Άγγελος Νικολόπουλος, Μόρις Ζαφειριάδης, Δημήτρης Σωτηρίου
Μενέλαος Εξιογλου, Ευάγγελος Ζώνης, Σταύρος Κεφαλάς

interview x2

οι ρεπόρτερς του antifa εξασφάλισαν αποκλειστικά για εσάς συνεντεύξεις από 2 αγοράκια που συνειδητά επέλεξαν “να μην γίνουν άντρες”. ένας ολικός αρνητής και ένας “γιωτάς” μας αναλύουν τα πρακτικά θέματα αυτής της μεγάλης απόφασης

part no1: I5

antifa: πότε σου γεννήθηκαν οι σκέψεις να μην πας στο στρατό και με ποια αφορμή?

μπίλης: Καταρχήν να πούμε ότι στην Ελλάδα θεωρείται σχεδόν δεδομένο ότι θα πας. Αυτό το μαθαίνεις ήδη από το δημοτικό αλλά και στο σπίτι ακούγοντας ιστορίες από άλλους για την δικιά τους θητεία μέχρι και τρόπους του πως να λουφάρεις κτλ., κάνοντας να φαίνετε αναπόφευκτο. Η πρώτη σκέψη χωρίς κανένα μεγάλο ψάξιμο υπήρχαν μόνο και μόνο με την λέξη «υποχρεωτική» που υπάρχει μπροστά από τη λέξη θητεία. Πιο σοβαρές έγιναν με τα πρώτα ακούσματα περί τραυματισμών και θανάτων στα στρατόπεδα. Σημαντικό ρόλο έπαιξαν και μουσικοί στίχοι όπως: “Μα τώρα ξέρω πως δε θα πολεμήσω άλλο πια, τα παιδιά στην άλλη όχθη είναι σαν και μένα μοναχά “ των ranx romana και «πήδα γύρω από μεγάλους στρατώνες, φυλάξου από ανύπαρκτους εχθρούς” από τρύπες. Αυτά είναι καλή τροφή για να αρχίσεις να σκέφτεσαι την ουσία του πράγματος.

antifa: η άρνηση να πας εντάσσεται σε μια γενικότερη φιλοσοφία? ποια κίνητρα σε οδήγησαν εκεί?

μπίλης: Σήμερα -έχοντας σχεδόν ξεμπερδέψει- μπορώ να πω ότι εντάσσεται σίγουρα σε μια γενικότερη πολιτική φιλοσοφία. Ο στρατός κάθε είδους, κάθε χώρας, υπάρχει μόνο για την προάσπιση των συμφερόντων των αφεντικών και του κράτους και το μόνο που προσφέρει σε πολίτες είναι έξοδα, τραυματισμούς, θανάτους και τρέξιμο. Τίποτα άλλο στη κυριολεξία. Αρχικά τα κίνητρα ήταν απλά, καθημερινά. Δεν διανοούμουν ότι θα παρατούσα μια καθημερινότητα που προσπαθούσα να φτιάξω (φίλους, κοπέλα, ερασιτεχνικές ενασχολήσεις κτλ) για να τρέχω ανά την Ελλάδα (και όχι μόνο) ανάλογα με τις ορέξεις του εκάστοτε στρατόκαβλου. Αργότερα προστέθηκαν και πιο πολιτικά σύμφωνα με τα προηγούμενα που ανέφερα, τα οποία και μπήκαν δίπλα στα άλλα.

antifa: ποιον τρόπο άρνησης επέλεξες και γιατί?

μπίλης: Επέλεξα τη λύση του I5. Το I5 είναι μια λύση για την άρνηση στρατεύσεως που έχει ιστορικό αγώνων από πίσω του. Όσοι στο παρελθόν το επέλεξαν είχαν συνέπειες που ξεπερνούσαν με δυσκολία (δυσκολία ανεύρεσης εργασίας, αφαίρεση διπλώματος κ.α). Αυτά βέβαια δεν σταμάτησαν έτσι απλά, επειδή βαρέθηκε το κράτος το κινήγι όσων επέλεξαν αυτό το δρόμο. Αυτό το κινήγι έφερε διαδηλώσεις, συναυλίες αλληλεγγύης μέχρι και νομικές προσφυγές σε ελληνικά και ευρωπαϊκά δικαστήρια. Σήμερα αυτά βέβαια έχουν περάσει και επειδή έχουν αλλάξει και οι κοινωνικές καταστάσεις. Να πούμε επίσης ότι εδώ και χρόνια ο

λόγος απαλλαγής από το στρατό θεωρείται προσωπικό δεδομένο και δεν φαίνεται σε κανένα δημόσια έγγραφο, για ό,τι κι αν χρειαστεί το απολυτήριο στρατού.

antifa: στήριξη βρήκες? το φιλικό-οικογενειακό περιβάλλον πως αντέδρασε?

μπίλης: Από το οικογενειακό περιβάλλον δεν περιμένεις στήριξη. Συνήθως είναι και ανενημέρωτο. Μόνο προβλήματα δημιουργεί, αν και σήμερα υπάρχουν και αντίθετες καταστάσεις σε ένα τέτοιο περιβάλλον. Όσον αφορά στο φιλικό περιβάλλον -ανάλογα με το πόσο ευρύ είναι αυτό- αντιμετωπίζεις όλες τις αντιδράσεις: αδιαφορία, αποδοχή και αποστροφή. Αλλά αν το 'χεις πάρει απόφαση καταλαβαίνεις ότι είναι σκύλοι που γαβγίζουν και δεν δαγκώνουν.

antifa: ποιες ενέργειες έκανες για να πραγματοποιήσεις την άρνηση σου?

μπίλης: Τα πράγματα είναι σχετικά απλά. Φτιάχνεις μια ιστορία με πραγματικά καθημερινά προβλήματα, βάζεις και λίγο φανταστικά, τα διογκώνεις και μετά επιλέγεις ένα κρατικό νοσοκομείο να επισκεφτείς. Πηγαίνεις (κατά προτίμηση με συνοδό), τα λες, ο γιατρός κάνει διάγνωση και σου γράφει φάρμακα. Αυτό το κάνεις 2 - 3 φορές μέχρι να έρθει το χαρτί κατάταξης. Όταν έρθει το χαρτί πηγαίνεις στο φρουραρχείο μαζί με την γνωμάτευση (και το συνοδό) και ζητάς εξέταση από το στρατιωτικό νοσοκομείο, στο οποίο δε λες σχεδόν τίποτα. Τους φτάνει η γνωμάτευση και ανάλογα του πόσο πειστικός είσαι, παίρνεις αναβολή 1 ή και 2 χρόνια. Στα 3 χρόνια σύνολο έχεις ξεμπερδέψει. Σε αυτό αξίζει να πούμε ότι η επιστήμη της ψυχολογίας είναι τέτοια, που ό,τι και να πεις ο ψυχίατρος που θα σε ακούσει θα κάνει σίγουρα γνωμάτευση. Αν θέλουμε βέβαια να πετύχουμε κάτι συγκεκριμένο στο ίντερνετ υπάρχουν διάφορα σχετικά site.

antifa: υπήρξαν επιπτώσεις που δέχτηκες? Σε οικονομικο-κοινωνικο-επαγγελματικο-ταξιδιωτικο-προσωπικο επίπεδο?

μπίλης: Επιπτώσεις θα έλεγα όχι. Δεν νοιάζεται κανένας στην πραγματικότητα για το αν πήγες ή όχι. Τα αφεντικά, για παράδειγμα, δεν νοιάζονται αν έχεις πάει στρατό. Σε ρωτάνε απλά σε ενδεχόμενο πρόσληψης για να μην φύγεις τους επόμενους μήνες και ξαναψάχνουν. Ακόμα και στο δημόσιο -μιας και ο λόγος απαλλαγής είναι προσωπικό δεδομένο- μπορείς πλέον να δουλέψεις. Όσον αφορά ταξίδια και τέτοια, δεν υπάρχει ζήτημα, με αυτήν την επιλογή τουλάχιστον.

antifa: έχεις να δώσεις κάποια συμβουλή σε όσους ψήνονται αλλά ακόμα δεν το έχουν αποφασίσει?

μπίλης: Να μην το σκέφτονται και πολύ. Τρόποι υπάρχουν. Μια απόφαση είναι. Θα απαλλαγούν από τον όλο παραλογισμό του στρατού. Και να μην ξεχνάμε ότι μια ζωή την έχουμε, από την οποία έχουμε χαρίσει ήδη πολύ χρόνο και σε αυτή τη φάση δεν τους φτάνει μόνο ο χαμένος μας χρόνος, μπορεί να μας πάρουν και την ίδια μας την ζωή.

ΑΡΝΗΣΟΥ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

antifa [A]
antifa_i@yahoo.com

ο στρατός είναι μια δολοφονική μηχανή που επιβάλλει με τα όπλα τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών, τόσο εντός όσο και εκτός συνόρων | κάθε στρατός, κάθε κράτους, είναι δολοφονικός και επεκτατικός | να αρνηθούμε τον στρατό ως κοινωνικό δόγμα, ως милитарιστική κοινωνική συμπεριφορά, ως επεκτατικό εθνικισμό, ως στρατιωτικές δαπάνες, ως παρελάσεις, ως επαγγελματική αποκατάσταση, ως θητεία | διότι αν δεν υπήρχαν στρατοί δεν θα υπήρχαν πόλεμοι και αν δεν υπήρχαμε εμείς ως φαντάροι δεν θα υπήρχαν στρατοί

**αντιμιλταριστική συναυλία
σάββατο, 5 Ιουνίου 2010,
20:30, θεατράκι - σκάλα**

σε περίπτωση βροχής
η συναυλία θα φιλοξενηθεί
στην κατάληψη αντιβίωση